

SARAH DESSEN

Deixa't portar

SARAH DESSEN

DEIXA'T PORTAR

Traducció d'Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *Along for the Ride*

© del text: Sarah Dessen, 2009

© de la traducció: Aïda Garcia Pons, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-17515-77-5

Dipòsit legal: B. 2.587-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

u

Els correus sempre començaven igual.

Ei Auden!!

Era aquell signe d'exclamació extra el que m'encenia. La meva mare deia que era superflu, exagerat, exuberant. Jo el considerava, senzillament, emprenyador. Igual que la resta de coses que tenien a veure amb la Heidi, la meva madrastra.

Espero que t'ho estiguis passant d'allò més bé aquests darrers dies d'escola. Aquí estem tots bé! Tot just estic acabant de deixar-ho tot a punt per a quan arribi la teva futura germaneta. Darrerament no para de donar puntades de peu. Sembla que faci karate aquí a dins! He estat enfeinada a la botiga (per dir-ho d'alguna manera) i col·locant-ho tot a l'habitació del nadó. L'he feta tota de color rosa i marró; és preciosa. Te n'adjunto una fotografia perquè la vegis.

El teu pare està tan enfeinat com sempre, ficat en el seu llibre. Suposo que el veuré més sovint a altes hores de la matinada quan jo també estigui desperta amb la nena!

De debò que espero que ens vinguis a veure quan hagi acabat l'escola. Ens ho passarem molt bé, i farà que aquest estiu encara sigui més especial per a tots nosaltres. Vine quan vulguis. Ens encantarà veure't!

Petons,

HEIDI (I EL TEU PARE I LA FUTURA NENA!)

El sol fet de llegir aquests missatges em deixava feta pols. En part era aquella gramàtica tan entusiàstica (era ben bé com tenir algú cridant-te a cau d'orella), però en part també era el fet que es tractava, senzillament, de la Heidi. Era tan... supèrflua, exagerada, exuberant. I emprenyadora. Tot el que havia estat amb mi, i més, des que ella i el pare s'havien embolicat, ella s'havia quedat embarassada i s'havien casat, tot en qüestió d'un any.

La meva mare assegurava que no se'n sorprenia. Des que s'havien divorciat, que deia que el pare no tardaria gaire «a embolicar-se amb alguna alumna», paraules seves. Amb vint-i-sis anys, la Heidi tenia la mateixa edat que tenia la mare quan havia tingut el meu germà, en Hollis; jo vaig arribar dos anys més tard, i les dues dones no s'assemblaven gens.

D'una banda, la mare era una dona intel·lectual, intel·ligent, amb una reputació en l'àmbit estatal com a experta en el paper de les dones dins la literatura del Renaixement, mentre que la Heidi era..., bé, la Heidi era la Heidi. El tipus de dona els punts forts de la qual són el seu manteniment constant (pedicures, manicures, metxes), saber tot el que tu no has volgut saber mai sobre vores de la roba i sabates i enviar e-mails massa llargs i plens de xerrameca a gent que passa d'ella olímpicament.

Van sortir poc. La «implantació», tal com ho va batejar la mare, va tenir lloc en qüestió de dos mesos. Així, pim-pam. El pare va passar del que havia estat durant anys —marit de la doctora Victoria West i autor d'una novel·la amb bona rebuda, actualment conegut més aviat per les discòrdies entre departaments que no pas per la segona part que tardava taaaan d'arribar— a nou marit i futur pare. Si hi afegim la seva nova feina com a cap del Departament d'Espectacles Creatius al Weymar College, una miniuniversitat en un poble de la costa, era com si el meu pare tingués una nova vida. I malgrat que sem-

pre em deien que hi anés, no estava segura de si volia descobrir si en aquella vida encara hi havia lloc per a mi.

Des de l'altra habitació vaig sentir un esclat de rialles i copes que xocaven les unes amb les altres. La mare havia organitzat un altre sopar amb els seus alumnes de doctorat. Aquelles trobades començaven sempre com a sopars formals («la Cultura és escassa en aquesta cultura!», deia) i a mesura que avançava la nit es deterioraven de manera inevitable fins a esdevenir debats de gent borratxa i cridanera que parlava sobre literatura i teoria. Vaig donar un cop d'ull al rellotge, dos quarts d'onze, vaig obrir la porta de la meua habitació amb compte amb el peu i vaig mirar passadís enllà on hi havia la cuina. Com sempre, la mare era cap de taula a la taula enorme de la cuina. Tenia una copa de vi negre a la mà. I també com sempre, estava envoltada d'alumnes joves seus, tots nois, que se la miraven embadalits mentre ella parlava, segons vaig sentir, de Marlowe i la cultura de les dones.

I allò era una altra de les contradiccions que em fascinaven de la mare. Resulta que era una experta en les dones dins la literatura, però a la pràctica no li agradaven gaire. En part perquè n'hi havia moltes que n'estaven geloses, d'ella: de la seva intel·ligència (de superdotada), de les seves beques (quatre llibres, una llista infinita d'articles, una càtedra subvencionada), o del seu físic (alta, un cos amb corbes i una cabellera negra atzabeja que portava sovint deixada anar, l'única cosa descontrolada de la seva vida). I per aquests motius, i d'altres, les alumnes no venien gaire a les trobades, i si ho feien un cop, no hi tornaven gairebé mai.

—Doctora West —va dir un dels alumnes, el típic mal vestit, amb l'americana barata, cabells despentinats i bruts i unes ulleres de muntura negra que li donaven pinta de setciències—, hauria de pensar a desenvolupar aquesta idea en forma d'article. És fascinant.

Vaig veure com la mare prenia un glop de vi i s'apartava els cabells negres amb una mà.

—Ui, no! —va fer amb aquella veu aspra seva de fumadora tot i que no havia fumat en la seva vida—. Amb prou feines tinc temps d'escriure el llibre que tinc entre mans ara, i per aquest, com a mínim, em paguen. Bé, si és que d'això se'n pot dir pagar.

Més rialletes per quedar bé. A la meva mare li encantava queixar-se de la compensació econòmica que rebia pels seus llibres (tots acadèmics i publicats per editorials d'alguna universitat o altra), mentre que els que ella titllava d'«històries inútils per a mestresses de casa» portaven calés a dojo. En el món de la meva mare, tots hauríem d'anar a la platja amb les obres completes de Shakespeare sota el braç més un parell o tres de poemes èpics per si de cas.

—Sí, ja, però —va insistir el Setciències de les Ulleres— és que és una idea brillant. I jo, doncs..., potser podria ser-ne coautor amb vostè, si vol.

La meva mare va alçar la barbeta i la copa i se'l va mirar amb els ulls entretancats alhora que es feia silenci.

—Ai, molt amable —va fer—. El que passa és que jo no treballo amb coautors pel mateix motiu pel qual no em relaciono amb companys de feina ni tinc altres relacions. Soc massa egoista!

Malgrat que era força lluny, vaig veure com el Setciències de les Ulleres s'empassava la saliva i es posava vermell com un tomàquet alhora que allargava el braç per agafar l'ampolla de vi tot amagant-s'hi darrere. «Imbècil!», vaig pensar mentre tancava la porta amb un copet de peu. Com si fos tan fàcil posar-se al nivell de la mare ni formant-hi un lligam que durés tota la vida. Bé que ho havia après, jo!

Van passar deu minuts i vaig sortir per la porta del darrere amb les vambes sota el braç en direcció al meu cotxe. Vaig

conduir pels carrers gairebé deserts, travessant barris tranquils i passant per davant d'aparadors foscos, fins que van aparèixer els llums del Ray's Diner en la distància. Un local petit, amb massa llums de neó i taules que sempre estaven enganxoses, el Ray's era l'únic lloc de la ciutat obert les vint-i-quatre hores del dia els 365 dies de l'any. Des que havia deixat de dormir, també era on em passava més hores de la nit asseguda en algun reservat llegint o estudiant i donant un dòlar de propina cada cop que demanava alguna cosa fins que sortia el sol.

L'insomni va arribar quan el matrimoni dels meus pares es va començar a ensorrar tres anys abans. No m'hauria hagut de sorprendre: que jo recordés, la seva relació sempre havia estat tumultuosa, tot i que generalment s'havien discutit per feina i no per coses de parella.

Havien arribat a la U just després d'haver obtingut els doctorats, quan al meu pare li havien ofert una feina de professor auxiliar a la universitat d'allà. En aquella època, tot just acabava de trobar una editorial que li volia publicar la seva primera novel·la, *La banya del narval*, mentre que la mare, embarassada del meu germà, intentava acabar la tesi del doctorat. Quatre anys més tard, vaig arribar jo, i el meu pare, que continuava embolcallat per una onada d'èxit (havia arribat a la llista d'èxits del *New York Times*, havia estat nominat pel Premi Nacional del Llibre), portava el programa d'escriptura creativa mentre que la mare, tal com li agradava descriure-ho a ella, «estava perduda en un mar de bolquers i baixa autoestima». Ara bé, quan vaig començar l'escola als cinc anys, la mare es va tornar a ficar al món acadèmic com si li anés la vida i de seguida va aconseguir un lectorat i una editorial que li publicaria la tesi. Amb el temps va esdevenir una de les professores més volgudes del departament i li van oferir un contracte de jornada completa alhora que publicava un segon i un tercer

llibres mentre el pare s'ho mirava des de la segona fila. Ell deia que n'estava orgullós, i feia broma dient que era ella qui guanyava les garrofes, que era ella la cap de família. Però després a la mare va i li ofereixen la càtedra subvencionada, que era superprestigiosa, mentre que a ell la seva editorial, no gens prestigiosa, el va deixar penjat, i aquí la cosa es va començar a tòrcer.

Les baralles sempre començaven a l'hora de sopar amb un fent algun comentari i l'altre prenent-se'l malament. Primer de tot hi havia el preàmbul de baralla: paraules esmolades, un cop amb la tapadora de l'olla; i tot seguit la cosa semblava que s'havia resolt... com a mínim fins a les deu o les onze de la nit, quan, de sobte, se'ls sentia que hi tornaven. Al cap d'un temps vaig deduir que aquell descans temporal es produïa perquè ells esperaven que jo me n'anés a dormir per, tot seguit, poder barallar-se de gust. Així que una nit vaig decidir no anar-me'n a dormir. Vaig deixar la porta de l'habitació oberta, el llum encès, anava i venia del bany múltiples vegades i em rentava les mans fent el màxim de soroll possible... I durant un temps la cosa va funcionar. Fins que va deixar de fer-ho. I les baralles van tornar. Però aleshores el meu cos ja s'havia acostumat a estar despert i això volia dir que sentia cada paraula del que deien.

Coneixia molta gent amb els pares separats i, pel que es veia, tothom ho portava a la seva manera: els que se sorprenien, els que quedaven completament decebuts, els que se sentien alleujats. Ara bé, el denominador comú era que sempre es parlava molt d'aquests sentiments, o bé amb tots dos pares, o ara amb un, ara amb l'altra, o a les sessions de grup amb el psicòleg o en sessions individuals de teràpia. Evidentment, la meva família n'havia de ser l'excepció. Sí que em van fer allò de «Seu, que t'hem de dir una cosa». La notícia me la va donar la mare, asseguda a l'altre costat de la taula de la cuina amb el pare recolzat d'esquena contra el marbre movent els dits nerviós, amb cara de cansat.

—El teu pare i jo ens separem —em va informar amb aquell to de veu inexpressiu d'anar per feina que utilitzava tan sovint amb els alumnes quan els criticava els treballs—. Estic segura que estaràs d'acord amb nosaltres que és el millor per a tots.

Quan m'ho va haver dit, no vaig saber com em sentia. Alleujada, no. Completament decebuda, tampoc. I no era pas cap sorpresa. El que sí que em va sobtar va ser que mentre estàvem allà tots tres, asseguts a la cuina, vaig sentir-me molt petita. Petita com una criatura. Una cosa molt estranya. Com si m'hagués calgut viure aquell moment tan crucial per sentir-me embolcallada per una onada d'infantesa, una sensació que ja feia temps que hauria hagut de sentir.

Evidentment que havia estat petita, jo. Però quan vaig néixer, el meu germà (el nadó més problemàtic de la història, un infant hiperactiu, un nano «molt mogut», és a dir, un nen impossible) ja havia deixat els pares fets caldo. I els continuava esgotant, encara que fos des d'un altre continent, mentre donava voltes per Europa i enviava un e-mail de tant en tant en què descrivia una de les seves innumerables epifanies sobre què creia que havia de fer amb la seva vida abans de demanar diners per poder dur-la a terme. Com a mínim, que fos a l'estranger li donava un caire més nòmada i artístic: ara els pares podien dir als amics que en Hollis era a la Torre Eiffel fumant en lloc d'explicar-los que havia anat al bar de la cantonada a fumar. Sonava millor.

De la mateixa manera que en Hollis era un nen amb cos d'adult, jo era una adulta en miniatura. Jo era la criatura que, als tres anys, s'estava asseguda a taula amb els seus llibres per pintar sense dir res mentre els grans parlaven de literatura. Jo era la nena que sense ajuda de ningú havia après a distreure's soleta de petita, la que estava obsessionada amb les notes d'escola i ja des que anava a parvulari perquè ser intel·lectual

era el que feia que els pares em pareessin atenció. «Ah, no passa res», deia la mare quan un dels seus convidats deixava anar algun «Hòstia puta!» o algun renec fort d'adult davant meu. «L'Auden és molt madura per a la seva edat». I sí que ho era. Tant als dos anys, com als quatre o als disset. L'edat tant se valia. De la mateixa manera que a en Hollis calia supervisar-lo constantment, a mi se m'emportaven sempre a tot arreu, tant el pare com la mare. Em portaven als concerts de la simfònica, a galeries d'art, a congressos del món acadèmic, a reunions del comitè on podia fer acte de presència amb la boca tancada. No tenia gaire temps per jugar ni per a les joguines, que jo tampoc no volia perquè preferia els llibres, que sempre tenia a l'abast.

Com a resultat d'aquesta infantesa, em costava relacionar-me amb altres criatures de la meva edat. No entenia la seva bogeria, aquella energia constant, la manera esverada de llançar els coixins del sofà per terra, per exemple, o d'anar amb bicicleta embogits pels passadissos. Sí que semblava divertit, però alhora era tan diferent del que jo acostumava a fer que no em podia ni imaginar com fer tot allò encara que n'hagués tingut l'oportunitat. Cosa que no tenia, perquè els llançadors de coixins i els ciclistes esverats no acostumaven a anar a les escoles privades i superacadèmiques que els agradaven als meus pares.

Al llarg d'aquells últims quatre anys, de fet, havia canviat d'escola tres vegades. A Jackson High hi vaig durar un parell de setmanes, fins que la mare va identificar una falta d'ortografia i una de gramatical al contingut del curs de l'assignatura d'anglès, cosa que va fer que m'enviessin a Perkins Day, una escola privada del barri. Era més petita i molt més estricta acadèmicament parlant, però no tant com Kiffney-Brown, l'escola concertada on em van enviar el tercer any. Havia estat fundada per catedràtics locals i era superelitista. Tenia sis-

cents alumnes com a màxim i aules amb ràtios molt reduïdes. Presumia de tenir una connexió estreta amb la universitat, per la qual cosa hi podies rebre classes de nivell universitari i obtenir crèdits abans d'hora. I tot i que hi tenia alguns amics, Kiffney-Brown feia gala de tenir un ambient molt competitiu, amb un currículum que posava èmfasi en l'autoaprenentatge, cosa que volia dir que la vida social era un pèl difícil de mantenir.

Però a mi no m'importava. L'escola era el meu consol, i estudiar em permetia fugir, em deixava viure mil vides indirectes. Com més es queixaven els meus pares de la manca d'iniciativa i de les males notes d'en Hollis, més m'esforçava jo. I tot i que estaven orgullosos de mi, els meus èxits no m'aconseguien donar el que jo volia. Tan llesta com era, hauria hagut de veure que l'única manera de fer que els pares em pareessin atenció de debò era decebant-los o suspenent. Però quan finalment ho vaig descobrir, estava tan acostumada a ser una nena exemplar que em va resultar impossible trencar aquell costum.

El pare va marxar de casa quan jo tot just començava el segon curs a l'institut. Va llogar un piset a prop del campus en una zona on majoritàriament vivien alumnes. Se suposava que jo havia de passar cada cap de setmana amb ell, però l'home estava tan deprimit —li costava escriure el segon llibre, la publicació (el problema era la manca d'editorial) no acabava de quedar lligada i a sobre la meva mare no parava de rebre atencions pertot arreu—, que estar-me allà no era precisament divertit. I per si fos poc, a ca la mare tampoc era gaire millor; la dona no parava de celebrar la seva (tot just acabada de recuperar) vida de soltera i el seu èxit acadèmic, i tenia sempre la casa plena de gent: alumnes anant i venint, sopars cada cap de setmana... Tot eren extrems. Era com si no hi hagués cap lloc «normal» enlloc. Excepte el Ray's Diner.

Hi havia passat un milió de vegades amb cotxe i no se m'havia ocorregut mai d'aturar-m'hi fins a una nit que tornava a ca la mare a les dues de la matinada. El pare, com la mare, no em controlava gaire. De resultes del meu horari escolar —una classe de nit, horaris flexibles per als grups d'estudi i moltes hores d'estudi lliure—, jo anava i venia quan em donava la gana sense que ningú em digués res (o ben poca cosa), i cap dels dos no s'adonava que jo no dormia. Aquella nit vaig donar un cop d'ull a l'interior del Ray's i alguna cosa em va cridar l'atenció. Semblava acollidor, un lloc segur ple de gent amb qui com a mínim tenia una cosa en comú. O sigui que vaig aparcar i hi vaig entrar, vaig demanar un cafè i un tros de pastís de poma. I m'hi vaig quedar fins que despuntava el dia.

Una de les millors coses del Ray's era que fins i tot quan vaig passar a ser-ne una habitual, continuava podent estar sola. Ningú em demanava més del que jo estava disposada a donar, i totes les interaccions eren curtes i de bon rotllo. Tant de bo totes les relacions poguessin ser tan senzilles i jo pogués saber sempre exactament quin era el meu paper.

Aquella tardor, una cambrera, una dona tirant a gran que duia una agulla amb el nom de Julie, va donar un cop d'ull a la sollicitud universitària que jo estava omplint mentre m'omplia de nou la tassa de cafè.

—Defriese —va llegir en veu alta. I em va mirar—. És de les bones, aquesta.

—Una de les millors —vaig dir jo.

—Creus que hi entraràs?

Vaig assentir.

—Sí.

Ella va somriure, com si el meu comentari li hagués semblat innocent, i em va donar uns copets a l'espatlla.

—Ai, qui pogués tornar a ser jove i estar tan segur de si

mateix! —va exclamar abans d'allunyar-se arrossegant els peus.

Li hauria volgut dir que jo no estava segura de mi mateixa, que jo m'esforçava i treballava de valent. Però la dona ja havia arribat al següent reservat i xerrava amb l'individu d'allà, i a més a més jo sabia que a ella tant se li'n donava. Hi havia mons on tot allò (les notes, l'escola, la universitat, els exàmens, els deures i treballs, la classificació que obtenies entre els companys de classe, l'admissió anticipada, la mitjana de notes de la selectivitat) importava i altres on no. M'havia passat tota la vida en els primers, i fins i tot quan era al Ray's, un món dels del segon grup, no podia deixar de formar part dels altres.

El fet de ser una estudiant tan motivada i d'anar a una escola tan poc convencional significava que m'havia perdut tot allò de què els meus antics companys de Perkins Day s'havien passat el curs parlant. L'única cosa en què havia pensat era el ball de final de curs, i només perquè m'ho havia demanat en Jason Talbot, el meu enemic a l'hora d'aconseguir la millor nota de tall, com a senyal de voler fer les paus. Però al final va resultar que no hi vaig anar perquè em va deixar plantada a l'últim minut quan el van convidar a participar en un congrés sobre ecologia. Em vaig dir que era igual, que era el mateix que tot allò dels llançacoixins i els ciclistes de passadissos d'anys enrere, un aspecte frívol i innecessari de la vida. Però tot i així no em vaig poder estar de pensar què m'estava perdent.

Asseguda allà al Ray's a les dues o les tres o les quatre de la matinada, de cop i volta notava aquella punxadeta. Alçava el cap dels llibres i mirava al meu voltant: camioners, gent que havia deixat l'autopista una estona per prendre un cafè abans de recórrer uns quants quilòmetres més, el sonat de torn..., i tenia la mateixa sensació que quan la mare va anunciar la separació. La sensació que jo no hi pertanyia, a allà, que hauria

hagut de ser a casa, dormint al meu llit, com feia tota l'altra gent que veuria a l'escola un parell d'hores més tard. Però la sensació marxava tan de pressa com havia arribat, i al meu voltant tot tornava al seu lloc. I quan la Julie tornava amb la cafetera, jo empenyia la meva tassa fins a la vora de la taula dient sense paraules el que totes dues ja sabíem de sobres: que m'hi quedaria una bona estona més.

La meva germana per part de pare, la Tisbe Caroline West, va néixer el dia abans que jo em gradués a l'institut i va fer poc més de tres quilos. El pare va trucar l'endemà al matí esgotat.

—Em sap greu, Auden —va dir—. Em fa molta ràbia perdre'm el teu discurs.

—No passa res —li vaig dir just quan la mare entrava a la cuina embolicada amb el barnús, directa cap a la cafetera—. Com està la Heidi?

—Bé —va fer ell—. Cansada. Ha estat una cosa molt llarga, i li han acabat fent la cesària, cosa que no li ha fet gens de gràcia. Però estic segur que quan descansi una miqueta se sentirà millor.

—Felicit-la de part meva —li vaig dir.

—Sí, ja ho faré. I tu puja allà a dalt i demostra'ls qui ets, reina! —Típic: per al meu pare, famós pel seu caràcter busca-raons, tot el que tenia a veure amb el món acadèmic era una batalla—. Pensaré en tu.

Vaig somriure, li vaig donar les gràcies i vaig penjar alhora que la meva mare es posava llet al cafè. Va remenar un moment la tassa fent *clac-clac-clac* amb la cullereta abans de dir:

—A veure si ho endevino. No ve.

—La Heidi ha tingut la criatura —vaig anunciar—. Es diu Tisbe.

La meva mare va riure per sota el nas.

—Per Déu! —va exclamar—. Amb tots els noms que hi ha de Shakespeare per escollir i el teu pare tria aquest? Pobra criatura! Es passarà la vida donant explicacions.

La meva mare no es podia permetre dir res sobre això, tampoc, ja que ella també havia deixat que el pare escollís el meu nom i el del meu germà. Detram Hollis havia estat un professor d'universitat a qui el pare havia admirat, mentre que W. H. Auden era el seu poeta preferit. De petita m'havia passat un temps desitjant dir-me Ashley o Katherine, perquè així, almenys, hauria tingut una vida més fàcil, però a la mare li agradava dir-me que el meu nom era una mena de prova de foc. Auden no era com Frost, em deia, ni com Whitman. Ell era més obscur, i si algú el coneixia, això si més no em permetria saber que eren gent a qui valdria la pena dedicar una mica de temps i energia, gent que podrien ser els meus iguals intel·lectualment. Vaig pensar que això mateix li passaria a la Tisbe, però en comptes de dir-ho em vaig asseure amb els apunts del discurs i els vaig començar a repassar una altra vegada. Al cap d'una estona ella també va agafar una cadira i es va asseure amb mi.

—Així que, pel que veig, la Heidi ha sobreviscut al part —va dir prenent un glopet de cafè.

—Li han hagut de fer una cesària.

—Doncs ha tingut sort —va dir la mare—. En Hollis va fer quatre quilos nou-cents i l'epidural no em va fer efecte. De poc que no em mata.

Vaig passar un parell de targetes més esperant que arribés la inevitable història que era evident que em cauria a sobre. En Hollis de nano devorador, que la deixava seca de llet, els còlics infernals, com l'havien de portar a caminar constantment i com fins i tot aleshores el nen xisclava sense parar. O la història del meu pare, i com...

—Només espero que no es pensi que el teu pare l'ajudarà

gaire —va dir ella tot allargant el braç i agafant un parell de targetes per mirar-se-les. Va arrugar el front—. Si us canviava un bolquer de tant en tant ja em podia considerar afortunada. I res de llevar-se a les nits per donar-vos menjar. Deia que tenia problemes de son i que li calia dormir nou hores per poder fer classe. Molt pràctic, ell!

Parlava amb els ulls clavats en les meves targetes i vaig notar la punxadeta de sempre cada cop que em trobava sota la seva lupa. Però de seguida les va deixar de nou damunt la taula sense dir res.

—Sí, però —vaig continuar jo mentre ella tornava a beure—, d'això ja fa molt de temps. Potser ha canviat.

—La gent no canvia. Com a molt, com més gran et fas, més t'aferres a la teva manera de fer les coses, no pas menys. —Va negar amb el cap—. Recordo que m'asseia a la nostra habitació, amb en Hollis que cridava i jo desitjant que s'obris la porta ni que fos una vegada i que el teu pare vingues i digués: «Dona-me'l, va. Tu descansa una mica». A la llarga ja no volia ni el teu pare, volia qui fos, algú qualsevol.

Parlava amb els ulls cap a la finestra, la tassa agafada amb totes dues mans a mig camí de la taula i els seus llavis. Vaig recollir les meves targetes amb compte i les vaig col·locar en ordre.

—M'haig d'anar a preparar —vaig fer tot alçant-me.

Ella no es va moure i jo li vaig passar per darrere. Semblava que s'hagués petrificat a la seva habitació del passat, esperant encara, fins que jo vaig arribar al passadís de fora i de cop em va deixar anar:

—Hauries de repensar-te la citació de Faulkner. És massa potent com a inici del discurs. Semblaràs pretensiosa.

Vaig mirar la targeta on jo havia escrit en lletra majúscula i clara: «El passat no és mort. Ni tan sols és passat».

—Ah, sí —vaig dir. I tenia raó, ella. Evidentment que en tenia. Sempre en tenia—. Gràcies.

Havia estat tan ficada en el meu últim curs d'escola i el que m'esperava a la universitat que no havia pensat ni un segon en el temps d'entremig. I de sobte ja era l'estiu i no tenia res a fer a part d'esperar que comencés la meua vida de veritat una altra vegada.

Vaig passar un parell de setmanes preparant tot el que necessitaria per Defriese i vaig intentar que em donessin un parell de classes com a tutora particular a l'acadèmia Huntsinger, però hi havia poca feina. Pel que semblava, jo era l'única que pensava en els estudis, cosa que em va quedar més clara encara quan vaig rebre tota una sèrie d'invitacions dels meus antics companys de Perkins per anar a sopar o fer sortides al llac. Sí que volia veure'ls a tots, però cada cop que quedàvem em sentia que no hi encaixava. Només havia passat dos anys a Kiffney-Brown, però és que era tan diferent, una escola tan centrada exclusivament en el món acadèmic, que trobava que ara no podia entendre les seves converses sobre feines per a l'estiu i xicots. I després de dues sortides un pèl incòmodes vaig començar a dir que no, al·legant que estava molt enfeïnada i, passat el temps, ja em van deixar de convidar.

A casa la situació també era rara perquè a la meua mare li havien donat una subvenció per fer recerca i treballava sense parar, i quan no treballava, els seus alumnes de doctorat es presentaven a casa i s'organitzaven sopars i còctels d'última hora. Quan feien massa xivarri i la casa estava massa plena jo sortia al porxo del davant amb un llibre i llegia fins que era prou fosc per anar al Ray's.

Una nit, estava molt ficada dins un llibre de budisme quan vaig veure un Mercedes verd que baixava pel carrer. Quan va arribar a la nostra bústia va reduir la velocitat i es va aturar arran de la vorera. Al cap d'una estona en va sortir una noia rossa i maqueta amb uns texans caiguts i baixos, una samarreta de tirants vermella i sandàlies de taló. Duia un paquet a la

mà. Va donar un cop d'ull a la casa, tot seguit es va mirar el paquet i un altre cop la casa abans d'enfilar pel caminet que duia al porxo. Em va veure quan ja era gairebé a les escales de l'entrada.

—Ei! —va saludar tota simpàtica, cosa un pèl alarmant en si mateixa. Amb prou feines vaig tenir temps de respondre que ja se m'acostava amb un somriure a la cara—. Tu deus ser l'Auden.

—Sí —vaig dir jo a poc a poc.

—Soc la Tara! —Era obvi que el nom m'havia de sonar. Però quan li va quedar clar que no em sonava de res, va afegir—: La xicota d'en Hollis?

«Ai, mare!», vaig pensar. Però vaig dir:

—Ah, sí, és clar!

—Quina il·lusió coneixe't! —va exclamar acostant-se'm i abraçant-me. Feia olor de gardènies i suavitzant de la roba—. En Hollis sabia que havia de passar per aquí per anar a casa meva i em va demanar que us portés això. Directe de Grècia!

Em va donar el paquet, una cosa embolicada amb paper marró amb el meu nom i l'adreça escrits a la part del davant amb la cal·ligrafia inclinada i descurada del meu germà. Es va fer un silenci incòmode fins que vaig veure que volia que obrís el paquet, així que el vaig obrir. Era un petit marc de vidre amb pedretes de color incrustades. A la part inferior hi havia gravades les lletres: ELS MILLORS TEMPS. A dins hi havia una fotografia d'en Hollis dret davant del Taj Mahal. Somreia d'aquella manera tan despreocupada com feia ell, duia uns pantalons curts de camuflatge, una samarreta de màniga curta i d'una espatlla li penjava una motxilla.

—És molt maco, oi? —va fer la Tara—. El vam comprar en uns encants a Atenes.

Com que no podia pas dir-li el que pensava realment, o sigui, que calia ser un narcisista de collons per regalar una foto teva, li vaig dir:

—És preciós.

—Sabia que t'agradaria! —Va picar de mans—. Li vaig dir que tothom necessita marcs de fotografies. Fan que aquests records encara siguin més especials, saps?

Vaig tornar a mirar el marc, les pedretes boniques, l'expressió relaxada del meu germà. ELS MILLORS TEMPS, sens dubte.

—Sí —vaig dir jo—. I tant.

La Tara em va tornar a somriure amb aquella lluminositat seva i va donar un cop d'ull a les finestres de darrere meu.

—Daixò, hi és la teva mare? M'encantaria coneixe-la. En Hollis l'adora, no para de parlar d'ella.

—El sentiment és mutu —vaig dir jo. Ella em va mirar i jo vaig somriure—. És a la cuina. Cabellera llarga i negra, la del vestit verd. La identificaràs segur.

—Fantàstic! —I sense poder-me prevenir, la vaig tenir a sobre que m'abraçava una altra vegada—. Moltes gràcies.

Vaig assentir. Aquella seguretat que tenia era la marca identificadora de totes les xicotes del meu germà, com a mínim mentre es pensaven que ho eren. No era fins més tard quan deixaven d'arribar els correus electrònics i les trucades, quan semblava que ell hagués desaparegut de la capa de la Terra, que els vèiem l'altra cara: els ulls vermellorsos, els missatges plorosos al contestador, les visites inesperades a casa sense sortir del cotxe. La Tara no semblava de les que se't presenta emprunyada a casa amb el cotxe i al cap d'uns segons arrenca el motor bruscament. Però no se sap mai.

Van tocar les onze i els admiradors de la meva mare continuaven per allà amb les veus altes com sempre. Vaig seure a la meva habitació mirant distretament la meva pàgina d'Ume.com (res de missatges, cosa que tampoc no em va sorprendre) i el correu electrònic (només un del meu pare preguntant-me com anava tot). Vaig pensar a trucar una de les meves amigues per veure si feien res, però quan vaig recordar la sensació

de penjada que havia experimentat durant les últimes trobades amb ells em vaig asseure al llit i prou. Tenia el marc de fotos d'en Hollis damunt la tauleta de nit, el vaig agafar i vaig mirar al voltant de les pedretes blaves ridícules. ELS MILLORS TEMPS. Veure aquelles paraules i el seu somriure desenfadat em va recordar les converses relaxades amb les meves velles amigues mentre xerraven sobre com havia anat el curs, però no sobre les assignatures ni sobre la selectivitat, sinó sobre altres coses, que m'eren tan distants com el Taj Mahal: xafareries i nois i cors trencats. Segur que elles sí que tenien un milió de fotos per a aquell marc, però jo no en tenia ni una.

Vaig tornar a mirar el meu germà, la motxilla penjada en una espatlla. Era obvi que viatjar et donava certes oportunitats i, a més, canviaves d'aires... Cert que jo no podia anar ni a Grècia ni a l'Índia, però sí que podia anar a algun lloc.

Vaig agafar el portàtil, vaig obrir el correu electrònic i vaig anar baixant fins a trobar el missatge del pare. Sense deixar-me gaire temps per pensar, li vaig escriure una resposta, i una pregunta, ràpida. En mitja hora ja m'havia respost:

I tant que has de venir! Queda't tant de temps com vulguis. Ens encantarà la teva companyia!

I, així de fàcil, el meu estiu va canviar.

L'endemà al matí vaig carregar el cotxe amb una bossa d'esports petita plena de roba, el portàtil i una maleta plena de llibres. A principis d'estiu havia trobat el currículum d'un parell d'assignatures que em tocava fer a Defriese a la tardor i havia anat a la llibreria del campus de U a buscar-ne els llibres pensant que tenir-los a temps no em podia fer pas mal. No era ben bé com en Hollis s'hauria preparat per a les vacances,

però és que tampoc no hi hauria gaires coses a fer allà on anava, a part de baixar a la platja i passar estones amb la Heidi, dues opcions que no m'interessaven gaire.

La nit abans m'havia acomiadat de la mare pensant que el matí de l'endemà encara dormiria. Però quan vaig entrar a la cuina me la vaig trobar netejant la taula i recollint totes les copes de vi i els tovallons arrugats amb cara cansada.

—Es va allargar gaire, la nit? —li vaig preguntar, tot i que gràcies als meus costums nocturns ja en sabia la resposta. L'últim cotxe se n'havia anat de davant de casa al voltant de dos quarts de dues.

—No gaire —va fer ella omplint la pica amb una mica d'aigua. Va girar el cap i va donar un cop d'ull al meu equipatge del costat de la porta del garatge per damunt de l'espàtlla—. Si que te'n vas d'hora. Que tens ganes de fugir de mi?

—No. Només vull evitar el trànsit.

La veritat era que no m'havia esperat que a la mare li importés un rave si passava l'estiu amb ella o no. I potser no li hauria importat si hagués anat a qualsevol altre lloc. Ara bé, posar el meu pare a l'equació feia que les coses canviessin. Com sempre.

—No puc més que imaginar-me el panorama en què t'estàs a punt de ficar —va dir somrient—. El teu pare amb un nadó! A la seva edat! Molt graciós.

—Ja et diré el què.

—Sí, m'ho has d'explicar. Et demanaré que em tinguis al dia, i tant!

Em vaig quedar mirant com ficava les mans dins l'aigua i ensabonava una copa de vi.

—Daixò —vaig començar—, què en penses de la xicota d'en Hollis?

Va sospirar.

—Què va dir que havia vingut a fer?

—En Hollis li va donar un paquet per a mi.

—Ah, sí? —va fer, deixant un parell de copes de vi perquè s'escorreguessin—. I què era?

—Un marc de fotos. De Grècia. Amb una foto d'ell.

—Ah. —Va tancar l'aixeta i es va apartar els cabells de la cara amb el canell—. I ja li vas dir que se l'hauria de quedar ella perquè segurament serà l'única manera que el podrà tornar a veure?

Tot i que jo havia pensat el mateix, quan vaig sentir la mare dient-ho en veu alta, la Tara —amb l'expressió tan honesta i simpàtica a la cara i aquella manera de moure's tan segura de si mateixa que era conseqüència de saber-se la xicota d'en Hollis— em va fer pena.

—No se sap mai —vaig dir—. Potser en Hollis ha canviat i es casaran.

La mare em va mirar arrufant el front.

—A veure, Auden —va començar—. Què t'he dit de les persones sobre el fet de canviar?

—Que no canvien.

—Exacte.

Es va tornar a girar cap a la pica i va remullar un plat dins l'aigua. I en aquell moment vaig veure les ulleres de muntura negra estil setciències damunt el marbre del costat de la porta. I de cop ho vaig veure clar: les veus que havia sentit tan tard, el fet que ella estigués desperta tan d'hora, amb aquelles ganes antinaturals en ella de voler netejar les restes de la nit abans. Vaig pensar a agafar les ulleres i que ella em veiés, més que res perquè sabés que jo ho sabia. Però en comptes d'això, les vaig ignorar, ens vam acomiadar, em va agafar amb força, com sempre, que t'abraçava ben fort com si no t'hagués de deixar anar mai, i tot seguit va fer precisament això i va enviar-me fora.